

Ocells de mitjanit

Contemporani alat de la rosa de terra,
me'n vaig cap a la mar, d'on ha vingut el crit...
La blava nit atura, en murmuris, la guerra
de les ones contràries que dormen al meu pit.

Oh, lluna, do'm el sol! Oh, sol, dóna'm la lluna!
Oh, sempre més, més, més! Dóna'm l'aurora, oh vent,
dóna'm l'ocell damunt el cor sense vedruna
i una calma de bou dins el traüt ardent!

Des del somni profund, visió sense nosa!
Allò que em busca i cerco, diu on vaig i d'on vinc.
El somriure del dia serà un piuleig d'alosa
entre el símbol i el cant de flama i esquellinc...

Ja m'espera a la platja una àgora de barques
frisoses del viatge cap a nous cels i ports.
Sota les proes verges, un concili de parques
corona de ginesta una ombra de fiords.

Oh, pedra sorda i muda, dóna'm la canticela!
Oh, canticela, dóna'm les fites dels camins!
Sento que el meu anhel despert infla la vela!
Se m'adorm a la cara una sentor de pins.

Oh, sempre més, més, més! Do'm, sínia que gires,
el secret que la pluja escriu sobre els fonolls!
¿Podré escampar la cendra de pretèrites pires
i lligar a l'esperit un nou ritme de dolls?

En silenci segueixo misteris de llanternes
que es balancegen com garlandes de neguit,
i del meu cor nevat de claror de lluernes
s'envolen els ocells, l'esbart de mitjanit.

Oh, terra, do'm la flor! Oh, flor, dóna'm la terra!
Oh, sempre més, més, més, per omplir els meus cistells,
per calmar, solarment, la boca de la gerra!
La mitjanit m'aixeca una ànima d'ocells...

(Terrassa, 3-II-80)